

træde i en Stilling til Folket, Rigsdagen og Forfatningen, som jeg ikke her skal indlade mig paa nærmere at betegne (Hør!). Men saameget er vist, at det vækker Forundring, naar man i disse Actstykker ikke finder det allerfjerneste Spor til noget Forsøg paa at bevirke en saadan Opklaring om de virkelige Forhold, om den Stilling, hvort Rigsdagen befinder sig til den dobbelte Side af Arvesagen; det kan endogfaa ikke nægtes, at de fremmede Uttringer virkelig lyde som en Ojenklang af Strange, der vare anslaaede fra dansk Side. Men i alle Tilfælde, — saalange som et Forsøg ikke er gjort med fuld Alvor og Kraft, og saalange som et saadant Forsøg ikke vitterligt har været forgjæves: et Forsøg paa at opklare det for de fremmede Magter, at, medens alle Stemmer, Folket og Rigsdagen, med Glæde have hilst den foreslaaede Ordning af Arvesølgen, er det allene det dertil knyttede Forslag om Ophævelse af Rigets Arvelov, der har vaakt Bekymring og Modstand og vaakt den netop i det historiske Legitimitets-Princip's Interesse, — saa længe tør den danske Rigsdag, ved et Spørgsmaal som dette, ikke lade sig sin Frihed betage af Hensyn til Udlandet.

Endelig troet jeg ogsaa, at Mange ville samstemme med mig i den Betragtning, at der har været, om ikke en Tro til, saa dog en Tanke, et stille Haab om, at Regjeringen ikke vilde anden Gang være fremkommen med Budskabet i aldeles uforandret Form; og denne Tanke syntes ikke at være uden al Grund. Et Ministerium staaer ikke alene i Tiden, men maa ogsaa antages at kunne stride frem med Tiden; et Ministerium kan ikke tænkes ophøiet over enhver Belæring, som Tiden bringer med sig. Men Ministeriet vil uden Tvivl indrømme, at Tidrummet fra 4de October 1852 til 4de Marts 1853 virkelig har bragt mangan Belæring for Lyset, som det ikke kan være Statsviisdom aldeles at ignorere, — Belæring om alt Det, som ligger i og kan flyde af den foreslaaede Ophævelse af Rigets Arvelov. Ministeriet kan heller ikke være uvidende om, at der — navnlig efter den Betænkning, der er bleven fremlagt i den opløste forenede Rigsdag — har dannet sig i Folket en fast begrundet Mening om Utilraadeligheden af dette

Skridt, og Ministeriet kan ikke betragte det som sin Opgave at skulle løfte sig op over et hvert Hensyn til den offentlige Mening, som fra andre Sider erkendes at fortjene Paagtelse. Dersom der altsaa havde været en Tanke om, at Regjeringen vilde forsøge paa at gjøre en Dereenskomst mulig, at forberede en Tilnærmelse, jeg vil f. Ex. sige ved at foreslaae en Forandring, en Begrændsning af Arvesølgeordenen, hvorved den kunde træde nærmere hen til den foreslaaede Arvesølgeorden, da kunde en saadan Tanke synes ganske vel begrundet. Ministeriet er imidlertid fremtraadt med sit Forslag aldeles uforandret; det har, i stor Simpelt, ladet sig nøie med at henvise til det Kongelige Budskab, som var fremlagt for 5 Maaneder siden. Jeg kan ikke Andet end være enig med den ærede Taler, som talte for mig, deri, at denne Form har noget virkelig Overraskende.

Seer det ikke ud, som om denne Tankegang ligger til Grund for den Form, hvort Budskabet er forelagt: nagtet Alt, hvad der er sagt og paavist om den fuldkomne Forstjel mellem de 2 Punkter, Arvesølgeordenen og Arvelovens Ophævelse, saa skal dog fremdeles begge forhandles som om de udgjorde et uopløseligt og uadskilleligt Punkt; — paa dette, af 2 Forslag sammensføjede, Budskab, skal der gives enten et Ja eller et Nei; — man har en Majoritet, som kan tilbagevise ethvert Forslag om en Adskillelse af de 2 Punkter, — og saaledes kan man altsaa gjøre Regning paa, at Rigsdagen omstøder vil finde sig i den Nødvendighed, enten at skulle, ved at svare Nei, paadrage sig Mistanke om at tilbagevise Forslaget om Arvesølgeordenen, eller, ved at svare Ja, nødes til at stemme for begge Punkter, som om de udgjorde en Enhed. Men det forekommer mig virkelig, at dette er en Stilling, som Ministeriet for sin egen Skyld ikke kan være tjent med at indtage over for Rigsdagen; det forekommer mig, at der her er lagt en Snare for Afstemningsfriheden (Nei! Nei! Jo! Jo! Start Hysen; Formanden ringer). Jeg vilde sige til, — men jeg kan, efter den Modtagelse, min Uttring fandt, vel skønne, at Forventningen ikke vil opfyldes — at det vilde forekomme mig smukt,